
LA PASSATGERA IDEAL

He viatjat amb una senyora morta entre Vancouver i Barcelona. No era el meu pla inicial, és clar, però quan compres un bitllet barat en una aerolínia que sona com un medicament genèric, assumeixes certs riscos. El que no esperava era compartir la meua fila amb la senyora Alberta Muñoz, que, segons vaig descobrir a mitja travessia de l'Atlàntic, havia mort discretament entre l'embarcament i el primer àpat del vol.

Al principi, vaig pensar que simplement dormia profundament. Tenia l'aire d'aquelles senyores que mai han sortit de casa sense anar perfectament arreglades, encara que només fos per anar a missa o al bingo.

Vestia una brusa impecable amb botons perlats, una faldilla recta que havia resistit més planxades que tempestes i una jaqueta de punt que feia joc amb la resta. Les joies, modestes però escollides amb precisió, brillaven sota la llum artificial de l'avió, i les ungles, perfectament pintades d'un vermell de diumenge, reposaven sobre la seva faldilla amb una elegància inqüestionable.

El cabell, inflat en un pentinat que havia requerit laca en quantitats industrials, es mantenia en la seva posició com si la gravetat no anés amb ell.

La veritat és que semblava que l'Alberta es trobava en mig d'una migdiada exemplar. Però hi havia alguna cosa en la seva immobilitat, en aquella rigidesa gairebé cerimonial, que començava a semblar massa precisa, massa estàtica.

Va ser quan l'hostessa va intentar despertar-la per preguntar-li si volia pollastre o pasta, pel dinar, que vam començar a sospitar que l'Alberta s'havia quedat per sempre en el seu estat de rigor mortis, impecablement vestida i amb el seu pentinat intacte.

Hi va haver un moment de silenci incòmode. No el tipus de silenci solemne que acompanya les grans pèrdues, sinó aquell que es fa quan tothom espera que algú altre prengui una decisió i ningú vol ser el primer.

Alguns passatgers es van girar dissimuladament, amb aquella curiositat prudencial de qui no vol semblar morbós però tampoc vol perdre's res. L'hostessa, parada al meu costat, restà immòbil, com si en qualsevol moment algú altre hagués d'aparèixer per solucionar l'embolic que acabava d'iniciar-se.

I jo, per primera vegada a la vida, vaig comprendre què significava compartir seient amb algú que, literalment, no es queixaria de res.

L'hostessa, després d'aquell segon de reflexió professional, va optar per una solució universal, tocar la senyora Alberta amb la mateixa cautela amb què s'inspecciona una peça de fruita al supermercat. Primer, un copet lleuger a l'espatlla. Després, un sacseig una mica més decidit. Res. Per ser justos, l'Alberta estava oferint un rendiment impecable en la seva nova condició.

Finalment, l'hostessa es va inclinar cap a mi amb aquella expressió perfectament entrenada per semblar tranquil·la, però que, en realitat, demostrava que hagués preferit estar en qualsevol altre lloc.

—Venia amb vostè? —va preguntar amb l'expressió d'algú que esperava, més que una resposta, un còmplice per no haver d'afrontar sola aquell despropòsit.

No, no venia amb mi. No l'havia saludat abans de l'enlairament, no havíem intercanviat històries de vida i, per descomptat, no havíem arribat junts a l'aeroport amb la intenció de compartir una experiència de descomposició accelerada a deu mil metres d'altura. L'únic que havíem compartit era el reposabraços i, fins on jo sabia, la seva última exhalació d'oxigen.

Per descomptat, no podia dir això en veu alta. Així que simplement vaig negar amb el cap.

L'hostessa va assentir i es va esmunyir entre les cortines que separaven la nostra existència depriment de classe turista, de la gent que viatjava amb més espai, més cava i menys cadàvers.

Van passar cinc minuts en què l'Alberta i jo vam compartir un silenci realment envejable. Llavors, l'hostessa va tornar, però aquesta vegada no venia sola.

Al seu costat caminava un jove auxiliar de vol que no devia passar dels vint-i-cinc anys, amb un pentinat mil·limètric de futbolista suplent i l'expressió de qui es creu a punt de gestionar una crisi internacional.

L'uniforme li quedava tan cenyit i impol·lut que donava la impressió d'haver estat dissenyat exclusivament per a ell, probablement per algú amb una vendetta personal contra la mobilitat.

Per un moment, va semblar que es debatia entre si havia de fer alguna cosa o simplement fingir que no veia res. Però l'hostessa el va mirar amb la insistència de qui ja en té prou per avui i, finalment, amb tota la valentia que va poder reunir, va estendre un dit tremolós i va fer un toc lleuger a l'espatlla d'Alberta.

Va ser un contacte mínim, el tipus de gest amb què algú toca amb cautela un endoll sospitós per comprovar si encara dona corrent. Va esperar un segon, potser amb l'absurda esperança que l'Alberta reaccionés i li estalviés el mal tràngol.

Com que això no va passar, va sacsejar la mà a l'aire com si hagués tocat una cosa radioactiva i va fer un pas enrere.

L'hostessa el va observar amb la mandíbula tensa. Ell, sense aixecar la vista, va arronsar d'espatlles amb indiferència.

Finalment, sense donar cap solució, va fer un intent de parlar, però només en va sortir un murmuri confús, esquitxat aquí i allà per un "uf" i un "quin mal rotllo".

L'hostessa el va fulminar amb la mirada.

—Bé... doncs... no sé... —va farfallejar, amb el to de qui creu que ja ha fet prou per avui—. Haurem d'avisar el cap de cabina.

I, dit això, es va girar amb la rapidesa de qui ha decidit que allò no és problema seu i es va esmunyir passadís avall.

L'hostessa, probablement preguntant-se quines males decisions havia pres a la vida per haver-la portat fins aquell moment, el va seguir.

Em vaig tornar a quedar sol amb l'Alberta i, per descomptat, amb el passatger de la finestreta, que fins aquell moment no havia mostrat el més mínim interès pel que estava passant a la seva esquerra.

Seguia completament absort en la seva bombolla digital, amb uns auriculars gegants que segurament oferien més aïllament acústic que les parets de l'avió.

A la pantalla de la seva tauleta, vaig veure que estava veient *Peaky Blinders*, amb subtítols en castellà, perquè, és clar, sempre és millor veure-ho en versió

original. Encara que passis mitja sèrie llegint i et perdis la interpretació, la direcció i tot allò que, suposadament, fa gran una producció.

Mentrestant, al mòbil, tenia el TikTok obert, desplaçant-se per un flux infinit de vídeos que alternaven receptes veganes, gent ballant i un gurú de l'èxit assegurant que llevar-se a les cinc del matí et faria milionari.

Era un autèntic atleta del consum de contingut, operant dues pantalles alhora amb la precisió d'un pilot de combat.

Per un moment, vaig considerar donar-li un cop de colze, només per comprovar si el seu sistema nerviós encara responia a estímuls externs. Però, per a què? Probablement aixecaria la vista dos segons, preguntaria si el WiFi de l'avió seguia funcionant i tornaria a la seva rutina.

Mentrestant, l'Alberta s'anava inclinant lentament cap al passadís, amb la mateixa elegància rígida que el seu cardat impecable, que es mantenia ferm malgrat la gravetat i la situació. La seva bossa, un model clàssic de pell gastada però indestructible, reposava sobre la seva falda amb la lleialtat d'un gos fidel, com si també volgués acompanyar-la en aquest últim viatge.

Jo, per la meua banda, continuava esperant que tornessin l'hostessa i el seu company de pentinat mil·limètric, o, com a mínim, que aparegués algú amb prou autoritat per prendre decisions, quan la gent dels seients de davant va començar a remenar-se.

Quatre caps es van girar gairebé alhora, amb la mateixa precisió instintiva que un grup de voltors quan detecten una presa que ha deixat de respirar.

Eren adolescents, d'aquella edat en què l'educació és un concepte teòric i la discreció, una habilitat sobrevalorada.

Fins ara havien estat tancats en el seu microclima digital, compartint pantalles, murmurant ximpleries i repartint cops de colze entre notificació i notificació.

Però ara hi havia una nova font d'entreteniment.

La senyora del darrere, la que semblava dormida, resultava que no ho estava tant.

Un d'ells va murmurar alguna cosa. Un altre va deixar anar una rialleta nerviosa. Les mirades es van creuar amb aquella combinació perfecta de morbo i estupidesa.

Fins que un va treure el mòbil. No per trucar a ningú, evidentment, sinó per immortalitzar el moment en alta definició.

Però aleshores, amb la fluïdesa de qui ha assajat cada gest davant d'una càmera, la de la jaqueta de pèl rosa es va girar lentament, assegurant-se que la seva cabellera caigués en l'angle perfecte. L'expressió al seu rostre era un equilibri precís entre commoció i l'entusiasme de qui acaba de trobar contingut exclusiu.

Va treure el mòbil amb la rapidesa automàtica que només dona la pràctica, va lliscar el polze per la pantalla amb moviments mecànics i va activar la càmera frontal. Va inclinar lleugerament el cap, va provar una expressió reflexiva, va calibrar la il·luminació.

—Que fort, tia... quin cringe —va murmurar, prou fluix per semblar espontani, prou fort perquè tothom l'escoltés.

Un canvi de filtre. Un ajust de brillantor. Una pausa dramàtica.

I aleshores, amb la solemnitat de qui creu estar protagonitzant una pel·lícula sobre la seva pròpia vida, va xiuxiuejar amb gravetat impostada:

—Vola alt, senyora.

I tot seguit, es va fer un selfie amb el cadàver.

Finalment, va guardar el mòbil amb un sospir satisfet i es va girar cap al seu seient com si res hagués passat. La resta la van imitar, tornant a les seves pantalles, a les seves rialles, al seu món.

L'Alberta s'havia inclinat encara més cap al passadís, el cap el tenia decantat en un angle poc natural, com si intentés comprovar si el carret de begudes s'acostava o inspeccionar la cua del lavabo.

Un dels seus braços penjava inert, fregant la vora del seient, i per un moment vaig pensar que qualsevol que passés massa a prop s'enduria un bon ensurt.

Amb un sospir, vaig allargar el braç i, amb la maldestra delicadesa de qui no té clar com tocar un mort, li vaig acomodar la mà sobre la falda. No va servir de gaire. Seguia semblant incòmoda, però almenys ja no estava en posició d'entrebancar ningú.

L'hostessa va tornar amb reforços. Aquesta vegada, venia acompanyada per un home de mitjana edat, d'aquells que semblen haver estat fabricats en sèrie per atendre't en la secció de viatges d'El Corte Inglés o per vendre't una assegurança que no necessites.

Cabell engominat amb una precisió matemàtica, somriure d'amabilitat institucional i una vestimenta impecable. Portava una tauleta, una carpeta i un bon feix de papers, perquè, si alguna cosa tenia clara aquell home era que qualsevol problema, per absurd que fos, podia convertir-se en un tràmit.

Va arribar fins al seient sense cap pressa, amb la mateixa calma metòdica de qui està a punt d'avaluar un electrodomèstic defectuós. No va mirar l'Alberta. No va mirar l'hostessa. No va mirar ningú.

Va treure la tauleta, la va desbloquejar amb un gest fluid i va lliscar el dit per la pantalla, com si estigués buscant la clàusula exacta que expliqués què fer en cas de passatger caducat.

—Alberta Muñoz... passatgera inoperativa... fila 32... classe turista... ajà, ajà...

Aquesta va ser la primera vegada que vaig sentir el nom de l'Alberta. Almenys ara ja sabia com es deia la meva acompanyant difunta. Un detall menor, però suposo que després de compartir tantes hores junts, ja tocava formalitzar la relació.

L'home seguia, murmurava per a si mateix, amb el to de qui està llegint les instruccions per muntar una prestatgeria d'Ikea.

Mentrestant, l'Alberta seguia exactament on l'havia deixat, el cap inclinat en un angle poc natural i una expressió que no transmetia ni pressa ni preocupació pel que estava passant.

Probablement no esperava que els seus últims minuts a la Terra acabessin convertits en el debat que vindria a continuació.

El problema, segons semblava, era què fer amb el cadàver.

L'home de la companyia va lliscar el dit per la pantalla de la seva tauleta amb la concentració d'algú que busca una oferta en un comparador d'assegurances. Hi havia diverses opcions. Primer, la més òbvia, traslladar-la a primera classe.

Hi havia espai, més comoditat i, en general, menys plebeus per incomodar-se amb la presència d'una passatgera definitivament immòbil. Però, és clar, allò era una zona "premium", i tot el que era premium es pagava. I com que ningú volia ser l'afortunat que assumís la diferència, l'opció va quedar descartada.

Següent alternativa, la bodega.

Un trasllat ràpid, discret, i ningú hauria de compartir fila amb algú en estat de traspàs. Però, com era d'esperar, també tenia inconvenients. L'Alberta no estava etiquetada, no venia amb el corresponent embalatge homologat i, tècnicament, col·locar un cadàver al compartiment de càrrega implicava un seguit de tràmits i permisos que ningú tenia cap intenció de gestionar a mig vol.

Així que, després de més de vint minuts revisant protocols, consultant normatives i mirant la tauleta amb l'esperança que hi aparegués una solució miraculosa, l'home va arribar a una conclusió definitiva.

Ell no era la persona adequada per prendre aquella decisió.

Per tant, caldria anar a cabina i sol·licitar instruccions.

Però abans de marxar, va fer una última aportació. Segons la normativa de seguretat, l'Alberta, encara que no tingués gaire opcions de moure's per voluntat pròpia, havia de portar el cinturó cordat no fos cas que sortís disparada durant alguna turbulència.

Vaig notar com l'hostessa em dedicava aquella mena de somriure amable que, en realitat, volia dir "necessito que em facis un favor que no et vull demanar directament".

I així, amb la naturalitat de qui ja ha assumit que res d'aquell vol tenia sentit, entre els dos vam lligar l'Alberta al seu seient.

I llavors, just quan semblava que finalment l'home de la aerolinia es dignaria a marxar, va aixecar una cella, com si acabés de trobar una dada interessant enmig de tanta burocràcia absurda.

—Ah. Sembla que no volava sola.

Meravellós.

Vaig parpellejar. Durant tot aquell embolic, ningú no havia esmentat que l'Alberta tenia família a bord. De sobte, ja no era un simple cadàver amb problemes logístics, sinó una passatgera amb lligams oficials.

L'home, per la seva banda, va tancar la tauleta amb un xasc sec, va desar els papers amb la diligència i va marxar sense ni tan sols un adéu.

L'Alberta es va quedar exactament on era, a la fila 32, amb el cinturó cordat i, ara, amb familiars sorpresa.

Quan pensava que el vol ja havia assolit el seu màxim nivell de surrealisme, van aparèixer tres individus amb l'aire de qui no ha hagut de solucionar mai res per si mateix. Vestits amb roba cara que semblava escollida per semblar informal sense ser-ho, avançaven pel passadís amb la mateixa expressió d'indignació que tindria algú a qui han servit un vi blanc massa calent.

Però el detall més curiós no era la seva presència, sinó el seu punt de partida. Venien de primera classe. Ells, amb el seu xampany, els seus seients reclinables i el seu espai per les cames, mentre l'Alberta, la seva estimada parenta, agonitzava discretament a classe turista, encaixonada entre un desconegut i el passadís amb un suport lumbar dubtós.

Quina mena de dinàmica familiar havia portat a aquesta distribució? Un càstig? Una decisió econòmica? Una subtil manera de dir-li "ja has viscut prou bé, ara toca volar entre els mortals", cosa que, en retrospectiva, havia acabat sent més literal del que s'esperaven...

Però la qüestió no semblava preocupar-los gaire. No es preguntaven per què l'Alberta viatjava entre la plebs, ni semblaven especialment afectats per la seva defunció. Més aviat, transmetien aquella mena de descontentament administratiu

de qui descobreix que un tràmit que havia d'estar resolt requereix la seva intervenció personal.

La seva parenta estava morta, sí, però la veritable tragèdia era que ara haurien de moure un dit.

El primer, el pare, lluia la seva panxa prominent amb la confiança de qui mai no ha hagut de justificar en què es gasta els diners. El bigoti, retallat amb una precisió gairebé quirúrgica, i la camisa beix desencaixada en uns pantalons de lli massa cars per semblar arrugats per accident, delataven un estil de vida on les molèsties es resolen amb una trucada al gestor i les tragèdies, amb una discreta transferència bancària.

Caminava amb aquella solemnitat ofesa de qui està segur que el món ha tornat a traïr-lo personalment.

Al seu costat, la mare, prima i tibada com si la mantingués dreta una estructura interna d'acer, lluia un monyo tan estirat que semblava obra d'un enginyer aeronàutic. Ni un sol cabell fora de lloc, ni una fissura en aquella façana de control absolut.

La seva brusa de color pastel, impecablement planxada, combinava perfectament amb la seva expressió de desaprovat permanent, la mena de mirada reservada per cambrers que serveixen el vi a la temperatura equivocada, per hostesses que informen que el menú de primera classe s'ha esgotat o, en general, per qualsevol forma d'incompetència humana que s'atreveixi a existir dins del seu radi d'acció.

I finalment, el fill. Adolescent, amb aquella mandra estructural de qui ha crescut sense haver de fer mai res per si mateix. Vestia una dessuadora de marca cara, escollida amb precisió quirúrgica per semblar que no li importava res, però prou exclusiva perquè tothom ho sabés. En una mà, el mòbil; en l'altra, un accessori innecessari i car que probablement valia més que el meu bitllet d'avió.

Tenia l'expressió d'algú profundament molest per haver de formar part d'aquesta escena, com si la mort d'Alberta li hagués interromput quelcom realment important, com veure vídeos absurds o actualitzar el seu perfil.

Es van plantar davant d'Alberta amb la mateixa implicació emocional amb què es contempla un paquet d'Amazon extraviat. El pare va ser el primer a trencar el silenci, deixant anar un sospir pesat, d'aquells que s'utilitzen per comunicar que el veritable perjudicat aquí era ell.

—Genial. A veure si també ens fan pagar un suplement per això.

La mare va secundar la queixa amb un sospir llarg, profund, carregat del pes de mil tragèdies inventades. L'hotel de Barcelona estava reservat des de feia setmanes i, com era d'esperar, ara ja no el podrien cancel·lar sense penalització. El problema, per tant, no era que la tieta Alberta hagués mort, sinó que ho havia fet amb una gestió pèssima del calendari.

Així la van anomenar, la tieta Alberta. Germana del marit, pel que semblava. Una informació que donava resposta a una de les moltes preguntes que ningú havia fet, però que no resolía el misteri de per què ella viatjava encaixonada a classe turista mentre ells brindaven amb xampany a primera classe.

El fill, sense apartar la vista del mòbil, va deixar anar un "pfff" d'impaciència. Com si la situació, més que una desgràcia, fos un tràmit molest que li estava fent perdre minuts valuosos d'Instagram.

El pare es va fregar el pont del nas, amb aquella mirada de qui intenta recordar si la seva targeta or cobria aquest tipus d'incidències. Va mirar l'Alberta amb exasperació i resignació, com si la pobra dona hagués triat expressament el pitjor moment per morir.

Aviat es van veure immersos en una nova burocràcia, aquesta vegada de la mà de l'empleat de l'aerolínia, que ja havia desplegat el seu arsenal de formularis amb la indiferència de qui ha fet d'omplir papers una filosofia de vida.

Perquè, evidentment, ningú no es mor del tot fins que no s'han signat tres documents sencers en cada pàgina.

El pare va agafar el bolígraf amb la resignació de qui està a punt d'acceptar termes i condicions sense llegir-los, tot i tenir la sensació que, d'alguna manera, l'estaven estafant. Va intentar esbrinar si això els faria perdre massa temps, mentre la mare, amb els braços creuats i l'expressió d'algú que ja està fent

càlculs mentals, valorava si podrien traslladar-la a un preu raonable i continuar amb les vacances sense haver de cancel·lar res.

Finalment, el fill va aixecar la vista del mòbil per primera vegada. No pas per plorar la pèrdua. No per oferir una solució. Només per preguntar el que realment li interessava.

—Ens compensarà l'aerolínia?

Vaig sentir com si m'haguessin colpejat el cervell. L'empleat, per la seva banda, va parpellejar amb la mateixa expressió de sorpresa amb què un caixer escolta algú preguntant si la compra inclou regal.

—Com diu?

El pare el va mirar de reüll i, assentint amb el cap, va completar l'exigència del seu fill.

—Home, alguna cosa ens haurien de donar.

Per descomptat. Perquè, al cap i a la fi, la tragèdia era una cosa, però perdre diners ja era un problema seriós.

Mentre observava aquella escena, vaig tenir una revelació.

L'Alberta, en el seu silenci absolut, en la seva postura incòmoda, en la seva pau eterna, cada vegada em queia millor.

Amb una família així, la mort no només deixava de ser una tragèdia, sinó que s'assemblava sospitosament a un pla d'escapament perfectament executat.

Després que la família de l'Alberta i el buròcrata de l'aerolínia desapareguessin pel passadís discutint sobre compensacions i futures reclamacions, un home assegut a l'altre costat va decidir que havia arribat el seu moment estel·lar.

Es va girar cap a mi amb un somriure comercial perfectament entrenat, d'aquells que s'encenen automàticament quan detecten una oportunitat de negoci.

—Lamento profundament la seva pèrdua —va dir, amb la solemnitat d'un cirurgià plàstic oferint-te una operació que no necessites—. Però potser podem ajudar-lo en aquest moment tan complicat.

Sense donar-me temps ni a reaccionar, va desplegar una carpeta a la falda de l'Alberta amb la mateixa fluïdesa d'un crupier professional. Era plena de fullets brillants amb fotografies de taüts i serveis funeraris.

—A Funeràries Fernández estem especialitzats en serveis fúnebres internacionals —va continuar, desplegant l'arsenal publicitari sobre les cames d'una Alberta que, per la seva banda, no semblava tenir cap objecció—. Podem garantir-li un trasllat sense complicacions i amb preus molt competitius.

Sense donar-me temps ni a obrir la boca, ja passava pàgines, ensenyant-me taüts amb la fluïdesa d'un crupier experimentat. Un model clàssic per aquí, un altre més modern per allà, fins i tot opcions econòmiques i un paquet familiar que reduïa considerablement el cost per unitat si s'optava per una mort col·lectiva.

Vaig aixecar les mans en senyal de rendició, intentant calmar un venedor d'enciclopèdies especialment insistent.

—No, escolti, que jo...

No va semblar registrar les meves paraules.

—També disposem d'un servei exprés sense càrrecs addicionals si contracta ara!
—va afegir, assenyalant amb entusiasme l'oferta especial.

Vaig tornar a aixecar les mans, com qui intenta apaivagar algú massa decidit a vendre-li una enciclopèdia en plena era digital.

—És que jo... no sóc familiar.

Silenci i un final tràgic del seu somriure amable.

Per primera vegada des que havia començat el seu monòleg, va semblar dubtar.

—Com diu?

—Que no la conec. Ni som família.

Va parpellejar, descol·locat, com si aquella revelació l'hagués fet perdre el fil d'un càlcul mental especialment complex. Va tancar la carpeta amb un cop sec, recollint tots els fulletons amb la dignitat ferida d'algú que veu esfumar-se una venda important per culpa d'un malentès logístic.

—Doncs m'ho podria haver dit abans, en comptes de fer-me perdre el temps —
va remugar, tornant al seu seient amb un sospir de profunda frustració.

Al final, no hi va haver formularis, ni signatures, ni debats sobre pes o compensacions, ni cap tràmit burocràtic que ningú es molestaria a llegir.

No hi va haver cap nova reunió de crisis per decidir si l'Alberta encaixava més com a passatgera o com a paquet facturat. No hi va haver més intents d'arrossegat-la a primera classe, ni càlculs sobre si la bodega era una opció viable sense els papers adequats.

El company del seient de la finestra seguia immers en el seu petit ecosistema digital, alternant entre *Peaky Blinders* i vídeos de TikTok, sense haver aixecat el cap ni un sol cop en tot el procés. Davant, la influencer i la seva colla ja havien passat pàgina i continuaven en la seva rutina de selfies, segurament buscant el filtre adequat per a una nova “reflexió profunda” sobre la vida.

La família, després d'un grapat de sospirs exagerats, ja havia tornat a primera classe. L'empleat de l'aerolínia havia tancat la seva tauleta i s'havia esfumat amb la precisió d'algú que té molt clar quan ha de desaparèixer. El comercial de la funerària, molest per haver perdut una venda, s'havia retirat amb la dignitat ferida i una carpeta plena de promocions ignorades.

I mentre tot això passava, l'Alberta havia seguit allà, en silenci, sense que ningú tingués clar què fer amb ella.

Al final, només una persona va fer alguna cosa. Sense escarafalls, sense discussions, sense cap ganes d'entrar en una nova batalla logística.

L'hostessa. La primera. La que duia tot el vol amb l'expressió de qui ja ha vist massa incompetència en massa poc temps.

Es va aturar al costat de l'Alberta. Amb la rapidesa i l'eficiència de qui sap que les normes existeixen per ser ignorades quan toca, va agafar una manta i la va embolicar amb una dignitat que ningú més en aquell vol s'havia molestat a considerar.

Quan va acabar, em va llançar una última mirada, carregada de resignació compartida.

—Vigila-la bé, si us plau —va murmurar, amb la veu de qui ja ha acceptat que avui no serà un bon dia—. I si necessita alguna cosa, faci-m'ho saber.

I amb això, va anar-se'n.

Així va quedar tot, l'Alberta, embolicada en una manta blava de polièster barat, finalment més còmoda que la resta de nosaltres, i jo, amb la responsabilitat inesperada d'evitar que la meua companya de vol interrompés accidentalment el servei de begudes caient al passadís.

Mentrestant, al voltant, el món seguia girant en aquell petit ecosistema d'incivilització aèria.

Els passatgers continuaven disputant guerres fredes pel domini del reposabraços, aplicant la tàctica ancestral d'anar-lo conquerint mil·límetre a mil·límetre fins que l'adversari es rendís per esgotament. A la fila del darrere, un nadó amb una capacitat pulmonar admirable s'havia proposat fer saber a tothom que no estava d'acord amb els seus plans de viatge.

Més endavant, una parella discutia en murmuris agressius sobre si demanar un altre vi negre era excessiu, mentre un senyor tres files més enllà intentava fer entrar a tothom en el seu cercle íntim de confiança reclinant exageradament el seu seient.

Per si no n'hi hagués prou, un home al passadís havia decidit que el moment ideal per fer estiraments i desentumir les cames era just quan la tripulació intentava passar amb el carret de begudes, provocant un duel silenciós de microexpressions d'odi.

I tot plegat, mentre un grup de passatgers especulava amb fervor sobre si aquell era realment l'últim paquet de galetes o si la tripulació en guardava més per als privilegiats.

Vaig mirar l'Alberta: no es queixava, no protestava pel menjar, no demanava un canvi de lloc, ni plorava, ni feia soroll.

Vaig adonar-me que, probablement, era la millor passatgera amb qui havia compartit mai un vol.